

ข้อมูลประกอบการประชุมความเป็นหุ้นส่วนของรัฐสภาเอเชียและยุโรป (ASEP) ครั้งที่ 6

ระหว่างวันที่ 25-30 กันยายน 2553 ณ กรุงบรัสเซลส์ ราชอาณาจักรเบลเยียม

1. ประเด็นท้าทายและแนวโน้มของโลก

วิกฤตต่างๆ ที่โลกเผชิญในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจอาหาร และพลังงาน ตลอดจนวิกฤตทางสังคม นับวันจะมีความซับซ้อนและทวีความรุนแรงขึ้น โดย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้วิเคราะห์แนวโน้มที่โลกต้องเผชิญในอนาคต ไว้ 9 บริบทสำคัญ¹ ดังนี้

- 1.1. **อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการค้าของโลกในอนาคต** ไม่สามารถเติบโตหรือขยายตัวในอัตราสูงเช่นที่ผ่านมาในอดีตได้ โดยผลกระทบที่เกิดจากวิกฤติทางการเงินในช่วงที่ผ่านมาจะส่งผลต่อเนื่องไปอีกหลายปี ในขณะที่การแข่งขันในภาคธุรกิจจะมีความเข้มข้นมากขึ้น ทั้งในระดับสากลและภายในประเทศ ขั้วเศรษฐกิจที่เป็นแรงผลักดันหลักของเศรษฐกิจโลก จะเปลี่ยนจากกลุ่มเศรษฐกิจเดิมไปสู่กลุ่มเศรษฐกิจใหม่ๆ เช่น จีน อินเดีย หรือกลุ่ม BRICs ซึ่งมีอัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง และเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา
- 1.2. **ตลาดการเงินและค่าเงิน** ตลาดการเงินของโลก จากเดิมที่มีลักษณะกระจุกตัวอยู่ในบางประเทศ จะกระจายไปสู่ประเทศเศรษฐกิจใหม่ที่มีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการเงินในแต่ละภูมิภาคมากขึ้น เช่น จีน อินเดีย และตะวันออกกลาง โดยกฎระเบียบควบคุมทางการเงินจะมีความซับซ้อนและเข้มงวดมากขึ้น ในขณะที่ความสำคัญของเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐอเมริกาในเศรษฐกิจโลกจะลดลง
- 1.3. **ความมั่นคงด้านพลังงานและอาหาร** ความผันผวนของราคาน้ำมัน และราคาสินค้าเกษตรจะเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้การกำหนดนโยบายที่เหมาะสมที่ต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพ และความสมดุลของการผลิตอาหารและพลังงาน มีความซับซ้อนและยุ่งยากมากขึ้น
- 1.4. **การเปลี่ยนแปลงด้านสังคม** ผลที่เกิดขึ้นจากวิกฤติทางเศรษฐกิจคาดว่าจะทำให้เกิดการว่างงานเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 60 ล้านคนทั่วโลก โดยในจำนวนนี้ร้อยละ 88 จะอยู่ในภาวะยากจนที่มีรายได้ต่ำกว่า 2 เหรียญสหรัฐต่อวัน ซึ่งการแก้ไขต้องใช้ระยะเวลาหนึ่ง ในขณะที่การก้าวเข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงอายุในหลายประเทศ จะเป็นการเพิ่มภาระทางเศรษฐกิจให้

¹ สรุปสาระสำคัญบางส่วนจาก “รายงานสรุปผลการประชุมประจำปี 2552 ของ สศช. เรื่อง จากวิสัยทัศน์ 2570..สู่แผนฯ 11”

ประเทศเนื่องจากมีประชากรสูงอายุในสัดส่วนที่สูงขึ้น และลดความได้เปรียบจากโครงสร้างประชากร (Demographic dividend) ของประเทศ สำหรับประเทศไทย คาดว่าสัดส่วนผู้สูงอายุของประเทศไทยในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จะอยู่ที่ร้อยละ 13 ซึ่งจะสูงกว่าในอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์

- 1.5. ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมจะเป็นประเด็นสำคัญที่ทั่วโลกให้ความสนใจและใช้เป็นเครื่องมือทั้งในทางการการค้าและการเมือง กฎระเบียบต่างๆ ในการควบคุมกิจกรรมการผลิตและบริการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจะทวีความเข้มข้นขึ้น โดยเฉพาะมลพิษทางอากาศที่สามารถส่งผลกระทบต่อโลกโดยรวมในวงกว้าง เช่น ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ จะมีกฎเกณฑ์และมาตรฐานการควบคุมที่บังคับใช้ในระดับสากลที่เข้มงวดมากขึ้น
- 1.6. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จะมีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลให้ช่วงชีวิตของวงจรผลิตภัณฑ์สั้นลง เกิดการแข่งขันในรูปแบบใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีบางประเภทจะสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการบริโภค รูปแบบและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนได้ ดังนั้นการเตรียมพร้อมเพื่อปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง ทั้งในระดับบุคคล และระดับประเทศ จึงเป็นเรื่องสำคัญ
- 1.7. การบริหารเศรษฐกิจของประเทศ จากภาวะวิกฤตที่ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นทั้งในช่วง Asian Financial crisis ปี 2540 และ Sub prime crisis ที่ผ่านมามีสะท้อนให้เห็นว่าระบบทุนนิยมเสรีแบบสมบูรณ (Keynesian capitalism) ยังมีข้อบกพร่อง และบทบาทการกำกับดูแลของภาครัฐที่มีประสิทธิภาพยังมีความจำเป็น โดยแนวโน้มของระบบเศรษฐกิจเสรีภายใต้การกำกับดูแลของรัฐจะมีลักษณะที่เป็น Sustainable capitalism หรือ Creative capitalism และภาครัฐก็จะมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น
- 1.8. การค้าระหว่างประเทศ จะมีลักษณะที่เป็นการกีดกันโดยมิใช่ภาษี (Non-tariff Barriers) มากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของมาตรฐานความปลอดภัยของสินค้า การปกป้องสิ่งแวดล้อม และการปกป้องสิทธิมนุษยชน ในขณะที่ความร่วมมือทางการค้า ทั้งในลักษณะภายในภูมิภาค (Intra-regional trade integration) และระหว่างภูมิภาค (Inter-regional trade integration) จะเพิ่มขึ้น
- 1.9. การเมือง อิทธิพลของสหรัฐฯ จะลดบทบาทลง ในขณะที่จีน รวมถึงญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และฝรั่งเศสจะเข้ามามีบทบาททางเมืองและเศรษฐกิจในภูมิภาคของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มากขึ้น

ทั้ง 9 บริบทนี้ เป็นทั้งความเสี่ยง ความท้าทาย และโอกาสที่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 การเตรียมพร้อมรับมือกับความเสี่ยงและความท้าทายนี้เพื่อสร้างโอกาสให้ประเทศในบริบทต่างๆ เป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งโอกาสสำคัญที่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ประกอบด้วย

โอกาสที่ 1 การเปลี่ยนขั้วทางเศรษฐกิจและการเงินโลก (Multipolar) โดยภูมิภาคเอเชีย โดยเฉพาะจีน และอินเดียจะมีบทบาทความสำคัญมากขึ้น ดังนั้นการสร้างความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับจีน และอินเดีย ตลอดจนประเทศเพื่อนบ้านให้สอดคล้องกับการปรับโครงสร้างการผลิตสินค้าและบริการ ที่เน้นความเชื่อมโยงของการใช้ทรัพยากร และการบริหารความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนอย่างมีประสิทธิภาพ จะเป็นโอกาสที่สำคัญทางเศรษฐกิจของไทยได้

โอกาสที่ 2 อาหารและพลังงาน (Food and Energy) ไทยมีทรัพยากรและศักยภาพในการเป็นผู้ผลิตอาหาร สินค้าการเกษตร และพลังงานทดแทน ของโลก ดังนั้นการปรับโครงสร้างการผลิตด้านเกษตรกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการของโลก โดยคำนึงถึงเสถียรภาพของราคาและความต้องการบริโภคภายในประเทศอย่างเหมาะสม จะเป็นโอกาสที่สำคัญของไทย

โอกาสที่ 3 กระแสการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และภาวะโลกร้อน (Global warming and climate change) จะเป็นโอกาสของไทยในการพัฒนาสินค้าและบริการจากฐานทรัพยากรที่มีอยู่ให้สอดคล้องและเชื่อมโยงกับบริบทต่างๆ ทางสิ่งแวดล้อมเพื่อตอบสนององกระแสด้านความต้องการของตลาดโลก เช่น Eco-industry Eco-town Eco-tourism Eco-chip Sustainable luxury Green Jobs และ Green Growth/Economy เป็นต้น

โอกาสที่ 4 สังคมผู้สูงอายุ (Aging society) เป็นโอกาสที่ดีแก่ทั้งภาคการผลิตและบริการ โดยเฉพาะในด้านการท่องเที่ยว และการบริการสุขภาพ ตลอดจนผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับความต้องการของประชากรสูงอายุ และเชื่อมโยงกับความได้เปรียบทางทรัพยากรธรรมชาติและภูมิปัญญาไทยที่มีอยู่

2. **โครงสร้างการบริหารจัดการด้านการเงิน การคลัง และเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ (Effective financial and economic world governance structures)** ผลของวิกฤติและพลวัตการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้น ทำให้โครงสร้างด้านการเงินและการคลังของโลกมีการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นผลจากการปรับเปลี่ยนลักษณะการดำเนินธุรกิจของภาคเอกชนเอง การปรับพฤติกรรมของประชาชนในฐานะผู้บริโภค ผู้ออม และผู้ลงทุนในตราสารทางการเงิน รวมทั้งเป็นผลจากการปรับเปลี่ยนนโยบายและมาตรการของภาครัฐและธนาคารกลางด้วย ดังนั้นโครงสร้างการปกครองด้านการเงินและการคลังที่มีประสิทธิภาพที่ควรให้ความสำคัญในช่วงต่อไป ได้แก่ (1) การรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน (Financial Stability) ควบคู่ไปกับการรักษาเสถียรภาพของระดับราคา (2) การดำเนินนโยบายของภาคธนาคารและภาครัฐควรคำนึงถึงความเสี่ยงที่จะทำให้ภาวะเศรษฐกิจมีความผันผวนมากขึ้น (Pro-cyclical) (3) เครื่องมือในการกำกับดูแลทางการเงิน ได้แก่ กฎระเบียบ ข้อบังคับ มาตรฐานทางบัญชี และเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยง ควรได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลา (4) การสร้างเสถียรภาพทางการคลัง (Fiscal Stability) และ (5) บทบาทภาครัฐในการกำกับดูแลกฎระเบียบที่สนับสนุนต่อระบบเศรษฐกิจ ซึ่งมีสาระสำคัญ ดังนี้

- 2.1. ธนาकारกลางควรให้ความสำคัญต่อการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน (Financial Stability) ควบคู่ไปกับการรักษาเสถียรภาพของระดับราคา ภายหลังจากการเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในปี 2551 หลายประเทศได้กลับมาพิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมในการขยายกรอบการดำเนินนโยบายการเงินเพื่อให้ครอบคลุมถึงการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน ซึ่งเสถียรภาพในระบบการเงินควรจะครอบคลุมถึงความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในสถาบันการเงินและโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน (Financial Infrastructure) ด้วย เนื่องจากกรอบแนวคิดในการรักษาเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจโดยมุ่งเน้นการรักษาเสถียรภาพของระดับราคา (Price Stability) นั้นไม่สามารถป้องกันการเกิดวิกฤติการเงินได้เพียงพอ ดังนั้นจึงควรมีกรอบแนวคิดในการรักษาเสถียรภาพของระบบการเงิน (Macro-financial Stability Framework) เพื่อแก้ปัญหาที่ต้นเหตุหรือการลดความไม่สมดุล (Imbalance) ในภาคการเงิน
- 2.2. การดำเนินนโยบายของภาคธนาคารและภาครัฐควรคำนึงถึงภาวะ Pro-cyclical จากการที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจในภาคการเงินการธนาคารมีการเติบโตและถดถอยตามวัฏจักรธุรกิจมากกว่าธุรกิจประเภทอื่น และยังเป็นตัวเร่ง (amplifier) ให้วัฏจักรธุรกิจนั้นเคลื่อนไหวรุนแรงขึ้น การกำหนดเกณฑ์ทางการเงินในการกำกับดูแลจึงควรต้องพิจารณาถึงภาวะ Pro-cyclical ประกอบด้วย เพื่อให้การออกกฎและระเบียบต่าง ๆ ไม่เป็นการซ้ำเติมสถานการณ์ทั้งในช่วงขาขึ้นและขาลงของเศรษฐกิจ เช่นเดียวกับการดำเนินนโยบายของภาครัฐที่ไม่สมดุลระหว่างเศรษฐกิจขาขึ้นและขาลง ซึ่งความไม่สมดุลของการดำเนินนโยบายเช่นนี้ จะส่งผลให้ตลาดมีแนวโน้มของการแบกรับความเสี่ยงในระบบเศรษฐกิจมากขึ้น ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าว มาตรการของทางการในช่วงเศรษฐกิจขาลงและขาขึ้นจึงควรมีความสมดุลกัน ธนาकारกลางและรัฐบาลควรดำเนินมาตรการเพื่อต้านภาวะการเปลี่ยนแปลงของวัฏจักรธุรกิจ (Counter-cyclical) ทั้งในด้านการดำเนินนโยบายการเงิน การดำเนินนโยบายการคลัง และการปรับกฎระเบียบข้อบังคับของธนาคารพาณิชย์และภาครัฐ
- 2.3. เครื่องมือในการกำกับดูแลทางการเงิน ได้แก่ กฎระเบียบข้อบังคับ มาตรฐานทางบัญชี และเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยง ควรได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมจากความเชื่อมโยงของตลาดการเงินที่มีมากขึ้น ทำให้ประเทศต่างๆ เผชิญกับความเสียหายจากพลวัตการเปลี่ยนแปลง การพัฒนาระบบบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการเงิน ระบบการเงิน และฐานะความมั่นคงของประเทศ มาตรฐานการวัดความเสี่ยงที่ดีจะช่วยให้ประมาณการความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้จะต้องติดตามและประเมินความเสี่ยงทุกประเภททั้งในระดับจุลภาคและมหภาค เช่น ความเสี่ยงทางด้านสภาพคล่อง ความเสี่ยงทางด้านตลาด ความเสี่ยงจากการไหลเวียนของเงินทุน ความเสี่ยงจากอัตราแลกเปลี่ยน ความเสี่ยงจากคู่สัญญา นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในระบบการเงินและระบบเศรษฐกิจเป็นวงกว้างในลักษณะลูกโซ่ (Systemic Risk) ซึ่งหลายหน่วยงานรวมถึงภาครัฐควรเข้ามามีส่วนร่วม เนื่องจากเป็นความเสี่ยงต่อระบบการเงิน ดังนั้นเพื่อให้การปรับปรุงการบริหารความ

เสี่ยงมีความครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ สามารถสร้างระบบเตือนภัยที่ดีและป้องกันการเกิดวิกฤติในอนาคต และลดภาระทางการคลังในการเข้ามาช่วยเหลือสถาบันการเงินในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจได้

2.4. การสร้างเสถียรภาพทางการคลัง (Fiscal Stability) และบทบาทภาครัฐในการกำกับดูแลกฎระเบียบที่สนับสนุนต่อระบบเศรษฐกิจ จากการดำเนินมาตรการทางด้านการคลังเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจทั้งในประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนาในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ (2550-2552) ทำให้ระดับและภาระหนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจและอาจจะส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการบริหารเศรษฐกิจในอนาคตได้ โดยอาจจะกลายเป็นข้อจำกัดสำหรับการดำเนินนโยบายสาธารณะเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตในด้านปัจจัยโครงสร้างพื้นฐาน การศึกษา และการสาธารณสุขของประชาชน และอาจก่อให้เกิดการปฏิรูปภาครัฐและระบบการคลังในบางประเทศ โดยแนวโน้มการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของภาระหนี้ในประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก 1) ใช้จ่ายในการแก้ไขปัญหาในภาคการเงิน ใช้จ่ายในการกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง 2) การลดลงของรายได้อันเนื่องมาจากการหดตัวอย่างรุนแรงของระบบเศรษฐกิจ และ 3) การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของประชากรไปสู่สังคมผู้สูงอายุ ซึ่งคาดว่าจะทำให้แรงกดดันทางการคลังเพิ่มขึ้นในอนาคต รวมทั้ง 4) การขาดดุลทางการคลังมากขึ้นจากการลดลงของราคาสินค้าและราคาสินทรัพย์ โดยเฉพาะราคาหลักทรัพย์ที่จะส่งผลกระทบต่อฐานะของกองทุนบำเหน็จบำนาญของภาครัฐและเอกชน จนอาจกลายเป็นความเสี่ยงที่ทำให้ภาระทางการคลังเพิ่มขึ้นทั้งในประเทศพัฒนาและประเทศกำลังพัฒนาในอนาคตได้

ประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนามีแนวโน้มที่จะเผชิญปัญหาหนี้สาธารณะในระดับสูงจากรายได้ภาครัฐที่ลดลงในขณะที่รายจ่ายเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งอาจเผชิญปัญหาเรื่องความโปร่งใสในการดำเนินนโยบายของภาครัฐ และปัญหาการคอร์รัปชัน เนื่องจากในการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจที่รีบเร่งอาจทำให้มีการละเลยกฎระเบียบ มาตรฐานและการบริหารความเสี่ยงที่สำคัญ การใช้จ่ายงบลงทุนภาครัฐในระดับสูงเมื่อเทียบกับในอดีต อาจก่อให้เกิดการคอร์รัปชันเชิงนโยบายและการใช้จ่ายที่เกินตัวของภาครัฐได้ ซึ่งจะกลายเป็นบ่อนทำลายโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และส่งผลกระทบต่อกระบวนการพัฒนาของประเทศทั้งระบบ รวมทั้งประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจอีกด้วย ดังนั้น ภาครัฐควรให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการนโยบายการคลังเพื่อรักษาฐานะทางการคลังและวินัยทางการคลัง การขยายฐานภาษีให้เหมาะสมกับโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศ การบริหารรายจ่ายภาครัฐของหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ให้มีการทับซ้อนกัน และความโปร่งใสในการดำเนินนโยบายภาครัฐ เพื่อให้การดำเนินนโยบายภาครัฐสามารถรองรับแนวโน้มค่าใช้จ่ายภาครัฐที่จะเพิ่มขึ้นจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจต่างๆ รวมทั้งภาระสวัสดิการทางสังคมและการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุได้

ตารางที่ 1 สรุปประเด็นมาตรการในการปรับโครงสร้างระบบการเงินและการคลังที่มีประสิทธิภาพของโลก

ประเด็น	แนวทาง	ระดับนโยบาย
การสร้างเสถียรภาพในระบบการเงิน ระบบการคลัง และราคาในประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> • ปรับปรุงโครงสร้างทางการเงิน(Financial infrastructure) และเน้นความสมดุลระหว่างทุนรัฐและทุนเอกชน • สร้างวินัยในการบริหารและรักษาฐานะทางการคลัง • สร้างธรรมาภิบาลทางการเงิน • พัฒนาเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยงให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการกำกับดูแล • เน้นใช้นโยบายลดความผันผวนของระบบเศรษฐกิจ (Counter cyclical policies) • พัฒนาโครงสร้าง Micro finance ให้สามารถเป็นกลไกในการสนับสนุนการลงทุน และกระจายสภาพคล่องแก่ภาคธุรกิจได้	ในประเทศ
การปฏิรูปสถาบันและโครงสร้างกฎระเบียบในระบบการเงินระหว่างประเทศ	<ul style="list-style-type: none"> • ปฏิรูปกฎระเบียบในระบบการเงินผ่าน New Bretton Woods หรือ Basel III เพื่อลดข้อบกพร่องของBasel II ที่มักจะมีลักษณะไปในทางที่จะซ้ำเติมสถานการณ์ (pro-cyclical policies) ให้มีลักษณะเป็นการรักษาเสถียรภาพและลดความผันผวน (Counter cyclical policies) มากขึ้น • ควบคุมและกำกับตราสารอนุพันธ์ทางการเงินใหม่ๆ ที่สร้างความเสี่ยงให้ระบบเศรษฐกิจ	ระหว่างประเทศ
การเพิ่มบทบาทของประเทศกำลังพัฒนา	<ul style="list-style-type: none"> • เรียกร้องสิทธิในการลงมติ (Voting Power) ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนา ในสถาบันที่ควบคุมระบบการเงินระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลก และIMF เพื่อให้การบริหารและ	ระหว่างประเทศ

	ควบคุมระบบการเงินโลกมีความสมดุลมากขึ้น	
--	--	--